

"J á n. 15: 9-16."

Keresztyén Gyülekezet! Testvéreim az Ur Jézus Krisztusban!

Nagyon elvont valami az emberek szemében a Szentlélek. Nagyon távol látják Tőle a kenyérgondokat, a félelmet az állásvesztéstől, az otthon megmérgezett légkörét, egyszóval a mindennapi gyakorlati élet nyomorúságát. Pedig csak cselekedje meg a Lélek valakiban a pünkösd csodáját, egyszerre tudni fogja, hogy Isten sohasem elvont elmélet. Akkor sem, amikor mint Szentlélek lép valakinek életébe.

A MOST HALLOTT PÜNKÖSDI IGE IS KÖZEL VAN AZ ÉLETHEZ!

1/ Vagy talán valami idegenszerű, érthetetlen és elméleti dolog az öröm? Mert ez az ige erről szól, ezt kínálja: "Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm és a ti örömötök beteljék" - mondja Jézus. Mire volna inkább szükségünk, mint öröme? Igaza van Nitzschenek, amikor azt mondja: az emberiségen meglátszik, hogy mindig túl keveset örült. Nagyon igaza van. Meglátszik rajtad is, hogy keveset örültél. Azt hiszed, hogy annyit sóhajtoznál, annyit panaszkodnál, ha több lett volna az örömöd? Azt hiszed, hogy olyan nehezen hordoznád terhedet, ha több lett volna az örömöd? Azt hiszed, úgy félnél az élettől, ha több lett volna az örömöd? Bizonyára nem. Keveset örültél! Hiszen magad is számtalanszor keseregsz: mi jója van ma az embernek az életében?! A panasz értelme ez: mi öröme van ma az embernek! Pedig az öröm keresésében sohasem volt hiány. Ma sincs benne hiány. Csak éppen rossz helyen keresik. Ott, ahol csak rövid bufelejtés, hazug mámor kínálkozik. Ez pedig nem öröm. Mert a mámor fáraszt, - az öröm erő! A mámor eltakarja a valóságot, az öröm a valóságon ujjong. Bizonyára volt már örömünk is. Ha nem lett volna, már nem élnénk. Ki tud nyirkos pincében élni, amelybe sohasem hatol egyetlenegy napsugár sem?! Mégis keveset örültünk. Különböznénk még mindig ennyire öröm után. Nem nyulnánk hát az után a csodálatos öröm után, amely az igében kínálkozik? Az öröm mindig csodálatos valami. Nézz a tükröbe, amikor örülsz. Mintha egészen más arc tekintene vissza rád, amikor örömtől csillog a szemed és minden vonásod beleujjongja a világba, hogy boldog vagy. A szived is más, amikor örülsz. Jó. Tud szeretni. Még az emberek is mások körülötted, amikor örülsz, hiszen rájuk is más légkör borul, mint amikor az terhes a magad mogorvaságától és keserűségétől. Csodálatos mester az öröm, formál szívet, arcot, formája az egész világot.

De a legcsodálatosabb öröm az az öröm, amelyről Jézus beszél. Először is az, mert maradandó. Minden más örömben kezdettől fogva fájdalom szunnyad. Az, hogy akkor hagy magunkra, amikor leghevesebben szorítanak szívünkre. Ez az öröm megmarad. Csak az veszíti el, aki nem vigyáz rá. És ez az öröm egyre fokozódik, mélyül, mind a teljességig. Más öröm csak bizonyos fokig hordozható el, mire teljes lenne: öl. Nem egyszer hallani, hogy valakinek örömeiben szakadt meg a szíve. És más öröm-poharával kapcsolatban mindig emlegetik az ürmcseppet, amely belevegyül. Nem tennék, ha nem volna az öröm nagyon kényes drágaság, amelyet egykönnyen megront sokszor csak egy sötét gondolat, egy fájó emlék, egy durva szó. Ez az öröm teljes. Olyan mélységig fokozódhatik, hogy izelítőt ad a mennyből. Olyan erős, hogy megszégyenül minden ártó szándék, amely reátámad. Öröme-

len emberek hogyan is utasíthatják vissza ezt a csodálatos örömet?!

De mi a titka? Mert ha nem volna, akkor bizonyára már régen magunkhoz ragadtuk volna. Hadd kérdezzem meg először, mi az oka örömtelenségünknek? Először természetesen temérdek gondunk, a sokféle szükség, kemény sorscsapások. De hiszen van Istenünk, Akiben ilyenkor megfogózhatnánk. Igen ám, de vajon nem mutatkozik-e éppen a bajban Ő is közönyösnek, sőt egyenesen félelmetesen keménynek? Így bizonytalankodunk és ez az oka a terhek alatti roskadozásnak. Nem merünk bizni Benne, meghasonlunk Vele is. Magunkra hagyatva pedig hogyan nem volna a baj halálos ellensége az örömnél. Egy másik oka az örömtelenségnek a halál. Igaz, hogy csak közben-közben találkozunk vele. De akkor azután évekre rabolja el tőlünk az örömet. Különben is legveszedelmesebb ellensége minden örömnél. Mert mi értelme van bármilyen küzködésnek, bármilyen értéknek is, ha minden, minden, mi magunk is magunkon hordjuk a halál bélyegét! Hiszszük ugyan, hogy leszünk a siron túl is. De ha hisszük is valóban, bizonyosak vagyunk afelől, hogy lesz benne köszönet? Hát a számadás, hát az ítélet, hát az aratása annak, amit itt vetettünk? Lehet tehát teljes öröm ebben a haláltól beárnyékolt világban? Valóban nem lehet addig, amíg valaki a lelkén hordja a vétkeesség terhét. Ime, ez a legfőbb oka az örömtelenségnek. Mert miért nem vizsgálódasz meg a bajban Istennel? Azért nem, mert kénytelen vagy számolni azzal, hogy a nyomorúságban a haragvó Isten szól hozzád. Miért fáj, hogy halál világa ez a világ? Mert nem magától értetődő számodra egy üdvösséges örökkévalóság. Ez az örömtelenség oka.

Maradandó, teljes öröme csak annak lehet itt ebben a világban, akinek szilárd Isten támasza, oltalma, reménysége, akinek öröme maga az Isten, akivel egyet akar, mint Atyjával a gyermek, akinek soha kétségbe nem vont szeretetében fürödni maga az öröm teljessége. Ez az öröm volt Jézus öröme. A mennyei Atyjával egyetakarás öröme, az Ő szeretetéről való teljes bizonyosság öröme. Ezt nem zavarta meg, hogy nem volt fejét hova hajtsa, hogy gyűlölet tombolt körülötte, hogy meg kellett izlelnie a halált is. Ez az Ő öröme tölti el azokat is, akik Tőle elfogadják. A megváltottakat, az Isten gyermekeit. A Jézus barátait, akiket felemelt magához az üvéhez hasonló gyermeki viszonyba Istennel. Ezek azért örülhetnek mindenkor, mert nemcsak napfényben, hanem borulatban is meg lehetnek róla győződve, hogy szereti őket az Isten, hiszen vétkeiket a Fiu felvitte a keresztre. Most tehát tudhatjátok, testvéreim, miért nehéz az életetek. De most tudhatjátok azt is, hogyan nyerhettek, kitől kaphattok maradandó, teljes örömet.

2/ De meg kell tudnotok azt is, hogy mi az útja-módja az ilyen öröm megtartásának. Világos, hogy addig lehet a mienk a Jézus öröme, amíg megmaradunk Isten gyermekeinek. És ez addig lehetséges, amíg maga Jézus, a Fiu tarthat meg a Maga szeretetében. Ezért olyan csengő a figyelmeztetése: "Maradjatok meg az én szeretetemben!" Azt is megmondja, meddig szerethet bennünket: "Ha az parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben." Közlebről is magyarázza ezt: "Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket." És ezzel egyszerre megítél minden könnyed, érzelgős, frázisos beszédet a szeretetről. Ebben nem volna hiány. Csak maga a szeretet ritka. Azért ritka, mert a szeretet halálosan komoly valami. Jézusnak a szeretet életébe került! És ahol ebben az életben igazi szeretettel - nem megénekelte, nem szavakban tetszelgő, hanem igazi szeretettel - találkozunk, ott mindig is megilletődöttem fogunk előtte megnémulni. Mert illata mindig áldozati oltárról száll fel. "Nincsen senkiben nagyobb sze-

retet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaért." De nem is szeretet az, amely nem vállalná ezt a legnagyobb áldozatot is. A szeretetnek ezt a mértékét az Ur állította fel. Nem is található másutt, mint ahol Ő van jelen és él a szivekben. Van áldozat másutt is. Hirnévért, dicsőségért, dacból és gyűlöletből is lehet sok mindenről lemondani, talán még az életről is. Az áldozatot ilyenkor önmagukért hozzák az emberek. Önmaguk szeretetéből. Viszont Jézus szeretetében megfélekedett önmagáról. És ezt teszi minden igaz szeretet. Megpróbálhatod ezen, hogy benned mennyi a szeretet. A tied, néped, egyházad, az Ur iránt a szeretet. Gondold meg, hogy a szeretet az áldozati oltárra vihet. Így mérlegeld a magad szeretetét.

Nem kétséges, hogy Jézus ilyen-áldozatos szeretetet kíván övéitől: "Én rendelvelek, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete." A gyümölcsstermés, amelyre rendeltettünk, a szeretet. Sok minden van, amit mi gyümölcsként értékelünk vesződésünk, életünk fáján. Sok minden csüggeszt és kedvetlenit, ami nem termi meg gyümölcsöt. Valóban sok minden teheti kellemesebbé, szebbé életünket. Igazán értékessé azonban csak a szeretet teheti. Az áldozatos szeretet. Ez maradandó, teljes öröm záloga. Különös, ugye, a kettő így együtt egymás mellett: áldozat, öröm. Mégis összetartoznak. Mert az áldozatos szeretetre tekint le szeretettel Isten, a mennyei Atya. Öröm pedig csak ott van, ahol ujjon a szív: az Uré vagyok, enyém a szeretete!

3/ Van ennek a gyümölcsstermésnek még egy eredménye: a feltétlen imameghallgattatás. Maga Jézus köti össze a kettőt egymással és a gyümölcsstermés következményeként igéri: "Akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek." Persze nagyon tisztult imádkozás is az, amelyben olyan szív lüktet, amely tele van áldozatos szeretettel. Nem fog az sohasem olyant kérni, amivel megrövidítene másokat. Olyant sem, aminek elnyerése megzavarhatná együttjárását az Urral. Ha mégis megtenné, nem kapná meg. És éppen ezzel hallgatná meg imádságát szeretettel Ura. Te tudsz sok meg nem hallgatott imádról. Oh, az ilyeneknek emléke legelevenebb és a legfájdalmasabb szokott lenni. Ujítsd csak fel emléket, ha fáj is. Igazán jogod lett volna mindig elvinned, amit kértél, mert a szeretet gyümölcsöt termő lélekből szállt fel könyörgésed? Ha pedig így volt, minden biztonnal úgy van, hogy az időtől tisztult látással most már sok mindenről megállapítod, hogy Isten nem volt kegyetlen, hanem jóságos, amikor könyörgésedre így felelt: nem!

De most azt mondjátok, testvéreim, hogy nem volt pünkösdi prédikáció, amit hallottatok. Pedig az volt. Mert egyetlen, igaz örömnél akkor fogjuk látni a nyugvást Isten atyai szeretetében, ha a Lélek megérinti szívünket! Jézus parancsát, a szeretet parancsát akkor fogjuk megtartani és így az Ő szeretetében és Isten szeretetében akkor fogunk megmaradni, tehát az örömben is akkor maradunk majd meg: ha a Lélek egészen mássá teremt, mint amilyenek pünkösdi nélkül vagyunk. Ezek után mégis milyen reménységünk lehet a felől az öröm felől? Meg van írva: "Ha ti gonosz léteketre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik Tőle kéreik!" /Luk. 11:13./

Amen!